

Om Mani Padme Hum #22

Dit is mijn geheim: deze stilte.

1 januari 1988 in het Gautam de Boeddha Auditorium.

Vraag 1

Geliefde meester,

Gisteravond was U als een meester-musicus die een prachtige melodie speelde op de snaren van mijn hart. Geliefde meester is dit Uw geheim om mij steeds meer mijn lied te laten zingen?

Anand Premartha, muziek is de enige taal die erg dicht bij stilte komt, het enige geluid wat in staat is om het geluidloze te creëren. Het moet begrepen worden dat muziek geen betekenis heeft. Het is zuiver vreugde, een viering. Het is de enige kunst die enigszins het onuitspreekbare weet mee te delen.

De alleroudste traditie van muziek is dat het werd geboren uit meditatie. De mensen die mediteerden konden geen enkele manier vinden om hun ervaringen mee te delen. Ze vonden verscheidene instrumenten uit zodat er iets gezegd kon worden zonder een betekenis in je te creëren maar zeker wel vreugde, een dans.

Het moet een enorme openbaring voor diegenen geweest zijn die in het begin een taal ontdekten die geen taal is. Geluiden zelf hebben geen betekenis. Betekenis is de opmaak van de mens aan geluid. Geluiden zijn natuurlijk. De wind die door de pijnbomen blaast heeft een geluid en een muziek van zichzelf. Of een rivier, die van de bergen door de rotsen naar beneden komt heeft zijn eigen geluid en zijn eigen muziek.

Het is mijn vermoeden dat mediterenden, luisterend naar de innerlijke stilte, het enorm moeilijk gevoeld moeten hebben hoe ze dit mee konden delen. Het was in die begintijden dat muziek werd ontdekt. De ontdekking is eenvoudig: neem de betekenis weg van het geluid en in de plaats van betekenis geef je het geluid harmonie. Een ritme wat doordringt tot diep in de harten. Het zegt niets, maar het zegt bovendien het onzegbare.

Het gewone idee over muziek is dat het bestaat uit geluid, maar dat is slechts de halve waarheid – en van minder belang. Als de muziek meer en meer intens wordt, bestaat ze uit stilten tussen twee geluiden.

Een oud spreekwoord in China zegt, “Wanneer de musicus perfectie bereikt gooit hij zijn instrumenten weg” want instrumenten kunnen slechts geluid creëren. De stilte wordt door de musicus gecreëerd. Maar bij perfectie, gaan dezelfde geluiden die kleine stukjes stilte creëerden een verstoring vormen. Een vreemd idee, maar uiterst betekenisvol, belangrijk. Het is van toepassing op elke kunst. Als de boogschutter perfect wordt gooit hij zijn boog en pijlen weg; zijn ogen alleen zijn genoeg om naar een vliegende vogel te kijken en de vogel zal vallen. De boog en pijlen waren slechts een voorbereiding.

Hetzelfde is van toepassing bij muziek, bij schilderkunst, bij alle kunsten die de mens heeft ontdekt. Bij de ultieme top heb je niet de sporten nodig van de ladder die je hielp de top te bereiken. Het wordt irrelevant.

De klassieke muziek was gewijd aan stilte en meditatie. Een mooi verhaal wordt verteld over een Nabob van Lucknow. Lucknow bleef eeuwenlang de meest beschaafde en verfijnde stad in dit land. De kunst werd gerespecteerd, wijsheid stond hoog in het vaandel.

De Nabob, de koning van Lucknow, was absoluut een man met enorme moed, en inzicht. Maar dit zijn de mensen die verkeerd begrepen worden door de massa. Voordat ik je het verhaal vertel over de musicus, zal het goed zijn over de koning te horen die hem naar Lucknow, naar zijn koninklijk paleis uitnodigde. Hij was de laatste koning van Lucknow, en toen de Britse legers Lucknow binnen vielen was hij naar muziek aan het luisteren. Hij werd geïnformeerd dat de Britse legers steeds dichterbij kwamen. Hij zei, “Verwelkom hen maar. Ze zijn onze gasten.” Misschien is er nergens in de geschiedenis een koning geweest die zijn vijanden als gasten accepteerde. En hij zei tegen zijn

mensen, "Maak alles in orde voor hun comfort, en morgen zal ik hen in het paleis ontvangen. Als ze hier willen blijven, kunnen ze hier blijven. Als zij de macht wensen, dan kunnen ze die krijgen. Er is geen onnodig geweld voor nodig. Dingen kunnen op een meer beschaafde manier opgelost worden. Maar zover het dit moment betreft, zal ik de muzikanten niet storen enkel vanwege een paar domme mensen die de stad aanvallen."

Deze Nabob zat er alleen erg mee dat alle grote muzikanten in zijn paleis hadden gespeeld behalve één. Hij informeerde: "Wat is de hier de oorzaak van?"

Zijn mensen zeiden, "Zijn voorwaarden zijn absoluut krankzinnig. Hij zegt dat terwijl hij zijn muziek speelt niemand zich mag verroeren. Als iemand begint te bewegen of meedeinen met de muziek, moet zijn hoofd onmiddellijk van zijn lichaam worden afgehakt. Hij zal alleen komen als aan deze voorwaarde wordt vervuld."

De Nabob zei, "Jullie hadden me dat eerder moeten vertellen! Nodig hem uit en zeg tegen hem dat de voorwaarde wordt geaccepteerd. En maak aan de hele mooie stad van Lucknow bekend dat zij die de musicus wensen te horen de voorwaarde moeten weten; anders moeten zij niet komen."

Maar bijna tienduizend mensen kwamen naar de musicus luisteren. En de Nabob was geen man om zijn woord te breken: duizend soldaten met ontbloot zwaard stonden om de luisteraars heen. De opdracht was dat zij zouden registreren wie er bewoog, want om het hoofd meteen af te hakken zou een verstoring geven.

Slechts twaalf hoofden bewogen. Ze werden opgeschreven. Middenin de nacht vroeg de musicus, "Is aan mijn voorwaarde voldaan?"

De koning zei, "Ja, dit zijn de twaalf mensen die bewogen en meedeinden en de voorwaarde vergaten. Nu is het aan U: wat wilt u? Zullen wij ze onthoofden?"

Tot ieders verbazing zei de musicus, "Dit zijn de enige mensen die het waard zijn naar me te luisteren. Laat nu de hele menigte vertrekken. Ze waren niet naar me aan het luisteren, maar gewoon zichzelf aan het beschermen. Alleen een toevallige beweging zou de dood veroorzaken, gewoon een verandering van houding kon gevaarlijk zijn. Ze waren te zeer bezorgd over hun leven. Muziek is niet voor hen; laat hen gaan. Nu kan ik voor U de echte muziek in de rest van de nacht spelen, en voor deze twaalf mensen." Het nam een vreemde wending! De Nabob zei, "Maar dit is wel een vreemde manier om de juiste mensen te vinden."

De musicus zei, "Dat is de enige manier om de juiste mensen te vinden. "Dit zijn de mensen voor wie muziek meer betekent dan het leven zelf."

En in feite hadden zij gewoon alles wat de voorwaarde betrof vergeten. Muziek raakte hen in het hart en zij begonnen mee te deinen, een soort dans kwam hun wezen binnen. Hij speelde zijn muziek voor deze twaalf mensen de rest van de nacht. En hij zei tegen de Nabob dat hij geen beloning nodig had. Dit was genoeg beloning, mensen te vinden die naar muziek konden luisteren. "Ik zou U willen bidden: beloon deze mensen, want dit zijn de mensen voor wie muziek meditatie is."

Er zijn twee mogelijkheden, kijkend naar dit verhaal: of mediterenden vonden muziek, of musici vonden meditatie. Maar ze zijn zo onmetelijk en intens met elkaar verbonden... mijn eigen ervaring is dat omdat meditatie een veel hogere ervaring is, een veel diepere ervaring, dat muziek gevonden moet zijn door de mediterenden – als een taal om iets van hun innerlijke dans, innerlijke stilte over te brengen naar de mensen waar ze van hielden.

De oude muziek in het Oosten behoeft niet enkel training voor de muzikant, ze heeft ook een enorme training nodig voor de luisteraar. Niet iedereen kan de oude klassieke muziek begrijpen. Je moet in staat zijn om in overeenstemming te geraken met de harmonie. In zekere zin moet je verdwijnen en alleen de muziek laten zijn.

Het is de ervaring van alle grote musici, dansers, schilders, beeldhouwers, dat wanneer zij heel intens in hun creativiteit opgaan, zijzelf er niet meer zijn. De creativiteit zelf geeft hen een ervaring van het verdwijnen in het universele. Dat wordt hun eerste kennismaking met meditatie. Dus beiden zijn mogelijk: of muziek heeft mensen tot het punt van meditatie gebracht, of meditatie heeft getracht

een middel te vinden om wat niet uit te drukken valt te tonen. Maar in elk geval is muziek de hoogste creatie waar de mens toe in staat is.

Meditatie vindt plaats.

Muziek is jouw creativiteit.

Maar we hebben het contact met de authentieke muziek verloren. En langzaam, sinds de mensheid steeds minder geïnteresseerd is geraakt in de innerlijke wereld, is haar muziek steeds lager van kwaliteit geworden. De hedendaagse muziek is absoluut de laagste die er ooit bestaan heeft. Het raakt je, maar het raakt in je laagste centrum van seksualiteit. De hedendaagse muziek is seksueel, en de klassieke muziek was spiritueel. Ik zou wensen dat mijn mensen muziek creëerden op het pad van meditatie – of creëer muziek als je meditatie hebt gevonden, als een taal om de stilte ervan uit te drukken. Vele mystici hebben dat gedaan. De mysticus Nanak was altijd vergezeld van een musicus, zijn discipel Mardana. Voordat hij ging spreken, zei hij tegen Mardana om op zijn veena te spelen en de atmosfeer te creëren voor hem om te spreken. En als hij met spreken ging stoppen, vroeg hij Mardana opnieuw om muziek te maken zo mooi als mogelijk was... “Zodat deze mensen die gekomen zijn om naar me te luisteren heel goed begrijpen dat woorden impotent zijn. Het begin is muziek en het einde is muziek. Ik moet woorden gebruiken, want jullie zijn niet bewust dat er hogere vormen zijn om te communiceren.”

Mardana volgde Nanak... en Nanak is een mysticus die zich in zekere zin afzijdig hield, want hij reisde het meest. Hij reisde over heel India; hij ging naar Ceylon. En tenslotte ging hij naar Afghanistan, naar Saudi-Arabië, en bereikte de heilige plaats van de Mohammedanen, Kaäba. Het was al avond toen hij aankwam. Zijn faam, zijn naam, waren hem reeds al voor gegaan. Maar de mensen, de priesters van Kaäba, konden niet geloven dat een mysticus van de kwaliteit van Nanak, zoals ze over hem hadden gehoord, zich op deze wijze kon gedragen. Het was bijna nacht en hij maakte zijn bed klaar en zei Mardana om zich voor de nachtrust gereed te maken. En zij beiden hadden hun voeten naar de Kaäba! Dat was absoluut beledigend voor Mohammedanen. Ze zijn zo overgevoelig op dit punt dat zelfs de graven van al de Mohammedanen in de wereld op zo'n manier zijn gemaakt dat hun hoofden in de graven naar Kaäba wijzen. Ze staan zelfs de doden geen enkele vrijheid toe.

Natuurlijk waren ze beledigd. En ze zeiden Nanak, “Jij bent een mysticus en je weet niet eens hoe je als een echte heer te gedragen. Je beledigt ons.”

Nanak zei, “Wees niet boos op me. Ik heb mijn eigen moeilijkheden. Mijn moeilijkheid is, dat waar ik ook mijn voeten houdt, ze wijzen altijd naar het goddelijke. Want behalve het goddelijke bestaat er niets. Ik heb het niet met opzet gedaan, maar als je beledigd bent, kun je mijn benen leggen in elke richting die je wenst.”

En het verhaal is zo enorm mooi: Toen de benen van Nanak in alle richtingen werden gelegd, stonden de priesters voor een raadsel – de Kaäba begon te bewegen in dezelfde richting waar Nanak's voeten naar toe wezen! Misschien is dat een parabel. Kaäba is slechts een steen, en stenen worden niet verondersteld zo gevoelig te zijn. Maar een ding wijst het heel duidelijk aan – dat het hele bestaan vol zit, kloppend met slechts één muziek, één dans, één goddelijkheid.

Dus als je in mijn woorden het geluid van stilte kunt voelen, is mijn bedoeling vervuld. Want mijn woorden worden niet op dezelfde manier gebruikt als door ieder ander. Ik gebruik woorden gewoon als muziekinstrumenten. Ik ben geen musicus, maar ik kan dezelfde situatie scheppen met woorden en de stilten ertussen. Zij die aan mijn woorden vasthouden, missen mij. Want zij beginnen te interpreteren. Ze beginnen tegenspraken te vinden, ze zullen het ermee eens zijn of oneens, maar er begint zeker een proces van oordelen in hun wezen. Dat was niet mijn bedoeling. Mijn doel was een stilte te beginnen in je, een muziek, een geurigheid.

Je moet de *gestalt* veranderen. Van woorden -- wat de gewone manier is waarop de mensheid woorden altijd heeft gebruikt en niemand heeft ooit aangedrongen op de verandering van de gestalt – naar het luisteren naar de stilten. Lees tussen de regels en je zult een enorme explosie van stilte, muziek, viering vinden. En er zullen meer bloemen groeien in je wezen.

Anand Premartha, je vraag is, "Gisteravond was U als een meester musicus, die een mooie melodie speelde op de snaren van mijn hart." Ik doe dat iedere ochtend, elke avond – al vijfendertig jaar lang. Maar gisteravond was speciaal voor jou. Ik ben een erg eigzinnig iemand; ik zal doorgaan met op je hoofd te slaan tot het duidelijk voor je wordt. Gisteravond begreep je het – verlies het nu niet. Want dit zijn zulke subtiele ervaringen, je kunt ze krijgen en je kunt ze verliezen. Als je eenmaal een inzicht hebt, herinner je het niet te verliezen.

Ja, wat ik ook doe is dichterbij muziek dan iets anders. Het is geen filosofie, het is geen religie, het is geen theologie. Wat ik zeg is niet in mijn uitspraken maar precies in deze kleine ruimten die uitermate stil blijven, leeg. Maar ze zijn noch leeg noch stil.

Als je eenmaal bij toeval in deze kleine ruimten van stilte en leegte terecht bent gekomen, zul je verbaasd zijn dat de stilte niet stil is; ze zit vol muziek, ze is levend, ze is een dans. En de leegte is niet leeg; het is de enige volheid die er in het universum bestaat.

Dus er zijn twee manieren van luisteren; een is het springen van een woord naar een ander woord en de andere is van de ene stilte in de andere stilte springen. Zij, die de tweede manier volgen zullen onmetelijk beloond worden door het bestaan met grote gelukzaligheid, met enorme extase en met onsterfelijkheid, eeuwigheid. De schatten zijn onnoemelijk. Maar als je alleen naar de woorden luistert, zul je op zijn hoogst eindigen in een bepaald systeem van denken. Dit maakt me bedroefd, want ik ben niet hier om een denksysteem te creëren. Miljoenen mensen hebben dat gedaan en mensen van hun innerlijkheid afgeleid.

Alle denksystemen bestaan in je mind, en alle stilten bestaan voorbij de mind. Mijn eenvoudige boodschap aan jullie is om de mind te overstijgen, de woorden voorbij te gaan.

In de Bijbel heb ik zoveel gevonden om tegen te argumenteren. Vanaf het eerste begin sprak het me niet aan. De Bijbel zegt, "In het begin was het woord, het woord was bij God en het woord was God." Ik ben het absoluut oneens met dit stomme begin. Hoe kan er een woord in het begin zijn? Want "woord" betekent een geluid met betekenis, en betekenis kan alleen door iemand anders gegeven worden. Het geluid zelf is zonder betekenis. Het zou beter geweest zijn als ze gezegd hadden, "In het begin was er geluid." Maar zelfs dat zou niet het perfecte begin geweest zijn, want zelfs voor het bestaan van geluid heb je oren nodig. Zonder oren zijn er geen geluiden. Het beste en meest perfecte zou geweest zijn, "In het begin was er stilte." Vanaf die verklaring gaan ze in de Bijbel reeds een verkeerde richting uit en ze gaan door in die verkeerde richting.

Stilte is de grootste spirituele ervaring.

En het universum bestaat slechts uit stilte. Stilte kan expressief als geluid worden als er iemand is om ernaar te luisteren, en het geluid kan betekenisvol worden als er iemand is om er betekenis aan te geven. Maar stilte is absoluut en uiterst zuiver, onaangeraakt door menselijke handen.

Haar zuiverheid is haar goddelijkheid.

Haar zuiverheid is wat elke mediterende zal leren kennen. Elke mediterende staat aan het begin van het bestaan. Het is geen kwestie van tijd. Elk moment kan omgevormd worden tot het begin van het bestaan, als je in stilte bent geraakt. En stilte verdeelt mensen niet want het is geen ideologie, het is een ervaring.

Dus wat er ook gisteravond met je gebeurde, daarvan hoop ik dat het vroeg of laat iedereen zal overkomen. Ik wil niet dat je tot enig geloof behoort, tot enig denkbeeld behoort, maar je gewoon ontspant in de universele stilte. En je zult de lieflijkheid van muziek proeven en je zult gaan inzien dat het bestaan geen misère maar een mysterie is – een mysterie dat geleefd kan worden, geliefd, maar dat nooit een deel van je kennis gemaakt kan worden. Jij kan er een deel van worden, maar het kan geen deel van jou worden.

Anand Premartha, je vraagt me, "Is dit Uw geheim?"

Ja, dit is mijn geheim. De stilte.

De Jesse James bende houdt een trein tegen in het Wilde Westen. Als ze de bewakers overmeesterd hebben, stormen Jesse en zijn bende de passagiers afdeling binnen.

“Oké!” zegt Jesse. “Jullie luitjes, maak je maar klaar, we gaan alle mannen beroven en alle vrouwen verkrachten.”

“Luister goed, jij bandiet,” zegt een knappe jonge vrouw, “Je kunt je gang gaan en me verkrachten, maar je steekt geen vinger uit naar mijn oude tante Sally.”

“Hou jij je mond eens, jonge dame,” zegt oude Sally. “Jesse weet wel wat hij doet.”

Alvin Pimpleburger wordt zestien, dus zijn trotse vader geeft hem twintig dollar en stuurt hem naar het plaatselijk bordeel.

Op zijn weg naar de stad, Komt Alvin langs het huis van zijn grootmoeder en zij roept hem naar binnen. Hij legt uit waar hij naar toe gaat, en zijn oma dringt erop aan dat hij zijn geld spaart en in plaats daarvan met haar vrijt.

Alvin komt thuis met een grote lach op zijn gezicht. “Hoe was het?” vraagt zijn vader.

“Geweldig!” antwoordt Alvin. “En ik heb de twintig pegels uitgespaard.”

“Hoe kreeg je dat voor elkaar?” vraagt zijn vader

“Ik heb het met grootmoeder gedaan, “ legt Alvin uit.

“Wil je me zeggen,“ schreeuwt zijn vader, “Dat je mijn moeder hebt geneukt?”

“En waarom niet?” antwoordt Alvin. “Jij neukt de mijne!”

En de laatste....

Moskowitz, Horowitz en Shapiro gaan op safari, waar zij worden gevangengenomen door een grote stam van wrede en vijandige wilden. Vastgebonden en hulpeloos worden ze naar het opperhoofd gebracht. Wijzend naar Moskowitz zegt hij, “Je hebt een keuze: de dood of chi-chi?”

“Wat kan er erger zijn dan de dood? “schreeuwt Moskowitz, “Ik kies chi-chi!”

Er is een luid hoerageroep en hij wordt gegrepen en gewelddadig verkracht door de hele stam.

De volgende dag zegt het opperhoofd tegen Horowitz, “De dood of chi-chi?”

Horowitz beeft en zegt, “Chi-chi!” en ook hij wordt door de hele stam misbruikt.

De volgende morgen wordt Shapiro bij het opperhoofd ontboden en hem wordt dezelfde vraag gesteld: “De Dood of chi-chi?”

Shapiro die het lot van zijn vrienden heeft gadeslagen, kijkt het opperhoofd recht in de ogen en zegt, “De dood!”

“Geweldig!” zegt het opperhoofd, en terwijl hij zich naar de verzamelde stam keert, gilt hij, “De dood door chi-chi!”

Wees gewoon stil en je zult een onmetelijk lachen ontdekken dat overal op de aarde aan de gang is. Bomen lachen, vogels lachen. Behalve de mens schijnt niemand droevig te zijn.

Deze droefheid is vanwege je gehechtheid aan woorden.

Laat je leven een leven zijn van dans en lachende stilte, en je bent de enige authentieke tempel van goddelijkheid binnengegaan.

Ik ben er niet geïnteresseerd in wat voor soort ideologieën je in je hoofd meedraagt. Ze zijn allemaal stierenstront. Ik wil dat je ze allemaal laat vallen, ongeacht wat ze zijn. Laat je hele wezen gevuld zijn met lachen. Laat jezelf een zingen zijn, laat elke vezel van je wezen deel zijn van het universele dansen. Voor mij is dit de enige revolutie, de enige transformatie die deze aarde miljoenen vreugden kan brengen.

Het is onze eigen stomiteit dat we hebben geluisterd naar allerlei soorten idioten. En hun hele doel is om je verdrietig te maken, want als zij er in slagen de mensheid droevig en serieus te maken, hebben zij de mogelijkheid weggenomen dat je in harmonie komt met de onmetelijke viering die je omgeeft. En nu je weggenomen bent van het universele feest, kun je uitgebuit worden, tot slaaf

gemaakt worden, onderdrukt worden. Elke soort misdaad kan je worden aangedaan, en je zult er niet tegen in opstand komen.

Alleen lachen kan een opstand zijn, een revolutie, een transformatie. Begin te lachen om die zogenaamde religieuze schijnheiligen van je, die hypocrieten. Begin te lachen om je politici, die de mensheid eeuwenlang hebben bedrogen. Geef deze hele troep van criminelen geen enkele aandacht, en we kunnen een absoluut nieuw tijdperk ingaan, waarin iedereen vreugdevol, liefdevol, kan lachen. En iedereen zal zijn eigen gitaar dragen – geen behoefte om enig kruis te dragen. Ik wil elk kruis veranderen in een gitaar. Goed zo?

Oké, Maneesha?

Ja, Geliefde Meester.